

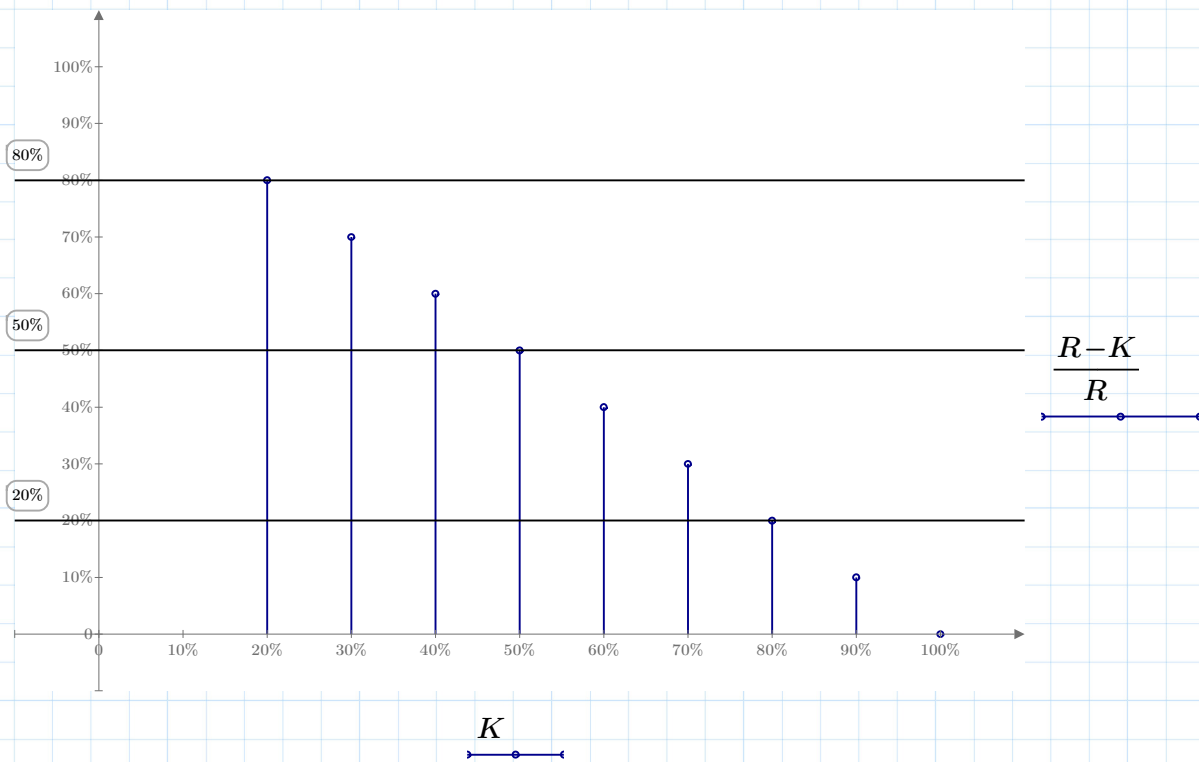
Monasti ihmettelemme miksi meidän kristittyjen tekee pahaa katsoa esimerkiksi väkivaltaa tai raakuutta sisältäviä videoita. Kun kerromme tästä ihmisille, he eivät joskus voi ymmärtää miten olemme niin "sensitiivisiä", ja kummastelemme mikseivät he näe "totuutta" asiasta. Vastaus on tietysti yksinkertainen, koska olemme sen lukeneet Raamatusta: koska Jumala ei ole muuttanut heitä kohti Kristuksen kaltaisuutta.

Mutta meidän olisi hyvä ymmärtää paremmin se, miten meidän mielipiteemme toisista muodostuu sen mukaan miten Jumala on jo muuttanut meitä, ja osata suhteuttaa se siihen miten tuon toisen mielipide meistä muodostuu hänen arvopohjansa mukaisesti.

Tätä varten määrittelemme yhdenlaisen "mittarin" asiasta, eli sietokyvyn väkivallan näkemiselle. Tuo sietokyky voi kohdistua esimerkiksi näkemäämme elävän elämän inhimilliseen kärsimykseen tai vaikkapa toimintaelokuvan kohtauksiin joissa näytetään milloin verta, milloin ruhjeita tai kuolemaa.

Määrittelemme siis parametrin R , joka kuvaa ryhmän tai kulttuurin keskimääräistä sietokykyä väkivaltaa kohtaan, ja annamme sille suhteellisen arvon $R=100\%$; sekä kristityn vastaavaa sietokykyä kuvaavan muuttujan K , jolle annamme arvoja 20% :sta 100% :iin, eli suhteessa ryhmän sietokykyyn.

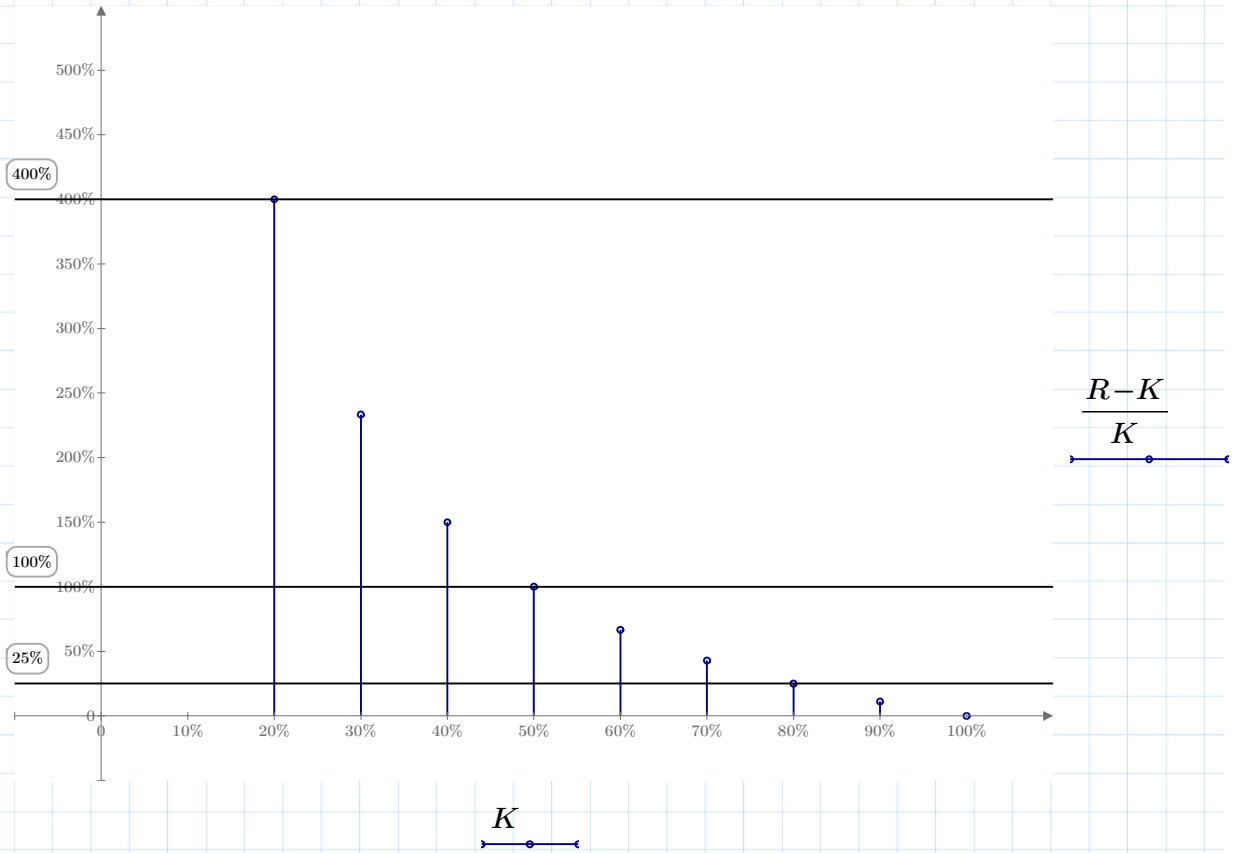
$$R := 100\% \quad K := 20\%, 30\% \dots 100\%$$

Tämä kuvaaja kertoo sen, miten paljon pienempänä ryhmä näkee yksittäisen kristityn väkivallan-sietokyvyn eron suhteessa ryhmän sietokykyyn. Kristityn sietokyky K on suhteutettu ryhmän sietokykyyn R , joten ryhmän kanssa samankaltainen kristitty ($K=100\%$) ei eroa

ryhmästä, eli kuvaajan osoittama ero = 0%.

Kuvaajan toista ääripäätä edustaa Jumalan näkemys; Jumalan rakkaus ei voi sietää mitään pahaa, eli Hänen sietokykynsä väkivaltaa kohtaan on 0%.

Tämä kuvaaja kertoo sen, miten paljon suurempana yksittäinen kristitty näkee ryhmän väkivallan-sietokyvyn eron suhteessa omaan sietokykyynsä. Ryhmän sietokyky R on suhteutettu kristityn sietokykyyn K, jolloin kristityn kanssa samankaltainen ryhmä ei eroa kristitystä.

Vertaamalla edellisiä kuvaajia keskenään, näemme että mitä vähemmän kristitty sietää nähdä väkivaltaa, sen suuremmaksi muodostuu suhteellinen ero näiden kahden välillä, eli toisin sanoen, sitä vaikeampi ryhmän on ymmärtää kristittyä joka kertoo omasta näkemystään maailman tai jonkin toisen yksilön tarpeesta nähdä hänen tavallaan.

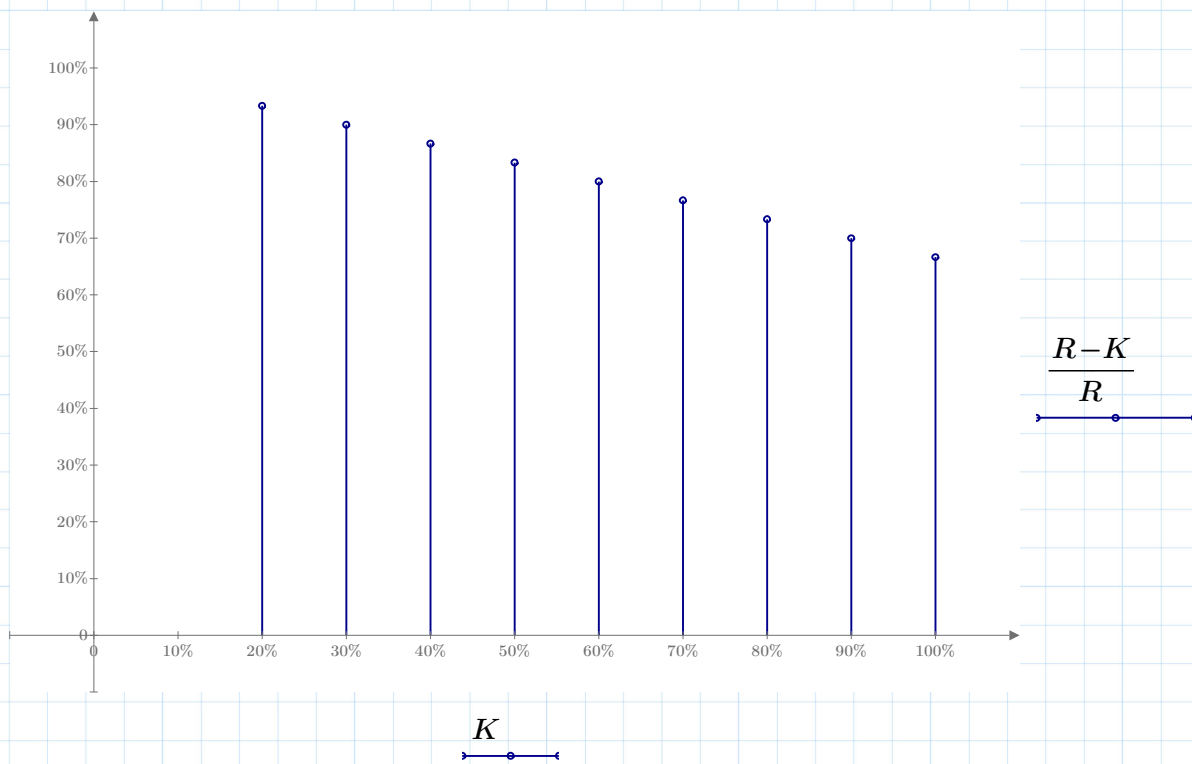
Jälkimmäisestä kuvaajasta voimme päätellä myös sen, että mitä lähemmäs kristityn käsitys oikeasta ja väärästä lähenee Jumalan käsitystä, sen pahemmalta ja väkivaltaisemmalta maailma hänen silmissään näyttää. Hän itse näkee hyvin maailman pahuuden ja sitä kautta hän alkaa ymmärtää paremmin myös sitä, miten Jumala näkee maailman synnin ja pahuuden.

Mutta ryhmän sietokyky absoluuttisella asteikolla myös kasvaa lopun aikoina nopeasti. Näin esimerkiksi vanhemmat ihmiset, jotka ovat nuoruudessaan omaksuneet silloisen ryhmän

sietokyvyn, ovat hieman samassa asemassa kuin kristityt joiden sietokyky laskee kun he oppivat näkemään asioita enemmän Jumalan näkökulmasta. Mikäli ryhmän sietokyky esimerkiksi kaksinkertaistuu jossakin tietyssä ajassa, vanhemmat ihmiset näkevät ryhmän sietokyvyn "liian suurena", eli aivan samoin kuin esimerkiksi kristitty jolla $K=50\%$.

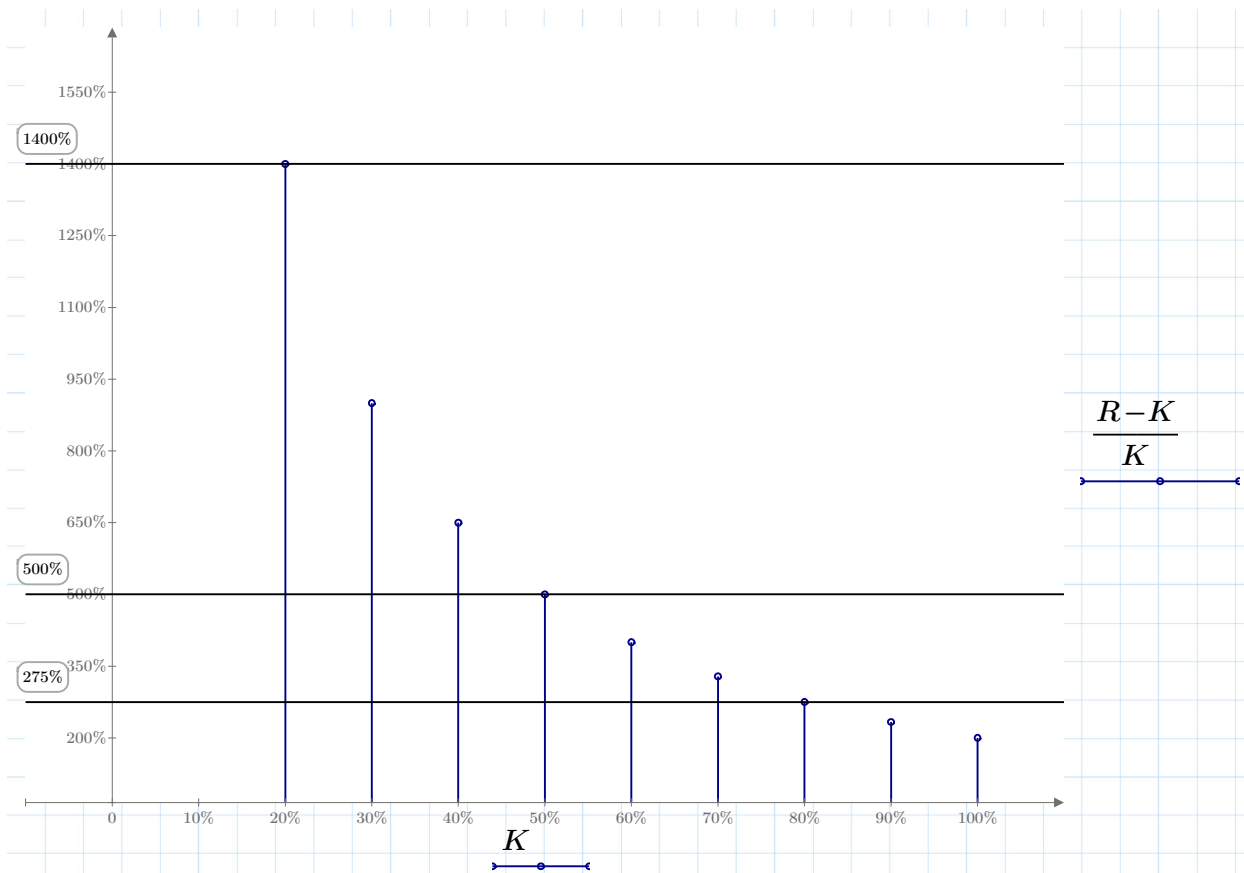
Esimerkiksi elokuvien sisältämän väkivallan perusteena olevan ikärajasuositus on muuttunut rajusti viime vuosikymmeninä. On arvioitu, että USA:n PG-13 elokuvat nykyään sisältäisivät noin 3 kertaa enemmän väkivaltaa kuin vastaavan luokituksen elokuvat 30 vuotta sitten, vuonna 1985, ja samankaltaisia arvioita voimme lukea monesta lähteestä. Mitäpä jos katsoisimme samoja kuvaajia sellaisen kristityn kannalta, joka on vuodesta 1985 lähtien kulkenut Herran kanssa, jolloin hänen sietokykynsä vertailukohtana olisikin 300%:n keskimääräinen nykytaso R :lle, eli:

$R := 300\%$ $K := 20\%, 30\% \dots 100\%$

Meidän on helppo havaita, että jopa 1985:n "100%:n" sietotasolla pysynyt ihminen olisi nykyään varsin "vanhoillinen" ajatusmaailmaltaan, koska heidän sietokykynsä olisi noin 67% alhaisempi kuin ryhmän taso R . Mutta vanhemmat kristityt joiden taso on esimerkiksi 50% vuoden 1985 tasosta, olisivat vielä "vanhoillisempia"; noin 83% nykyryhmää pienemmällä tasolla.

Mutta vielä mielenkiintoisempi on toinen kuvaaja, joka kuvaa näiden vanhempien kristittyjen näkemää nyky maailmaa:

Kuten huomaamme, kuvaajan muoto on pysynyt samana, mutta nyt nämä kristityt "kalkkikset", joiden sietotaso vuoden 1985 tasoon nähden olisi 80%, 50% ja 20%, näkevät nyky maailman 275%, 500% ja 1400% väkivaltaa suvaitsevampana kuin mitä he itse kokisivat kohtuulliseksi.

Vieläkö ihmettelemme miksi jopa meidän nuorempien mielestä heidän ajatusmaailmansa saattaa kuulostaa "vanhoilliselta", tai miksi he eivät halua nähdä vaikkapa elokuvia jotka meidän itseämme "normaaleina kristittyinä" pitävien mielestä he ovat ehkä "hieman liian tarkkoja" sen suhteen mitä haluavat katsella ?

Ovatko meitä vanhemmat kristityt tässä asiassa siis höperöitä vai viisaita ? Ovatko he "turhan sensitiivisiä" ja "vanhoillisia" ? Kuitenkin tiedämme että se miten he meidät näkevät on Jumalan työtä heissä. Ehkä meidän olisi syytä kuunnella mitä he sanovat ?

Voimme myös arvioida vuotuisen väkivallansiedon tason kasvun vuodesta 1985 vuoteen 2015, jos oletamme väkivallan sietotason kolminkertaistuneen tuona aikana:

$$kasvu := \exp\left(\frac{\ln(3)}{30}\right) - 1 = 3.73\%$$

Jotenkin tuo luku tuntuu oudon vähäiseltä... vain 3.73% vuodessa. Varsinkin viime aikoina olemme itsekin huomanneet että tuo kasvu tuntuu kiihtyneen. Oliko 5 tai 10% vuodessa

olemme itsekkin huomanneet että tuo kasvu tuntuu kiihtyneen. Olisiko 5 tai 10% vuodessa oikeampi arvio kasvulle nykyään ? Vai vielä enemmän ?

Monasti kuulee sanottavan, että "kaikki on suhteellista", perustuen Einsteinin suhteellisuusteoriaan. Mutta tämä lause ei suinkaan ole totta - voitaisiin sanoa että "kaikki on suhteellista" on aivan samanlainen kuuluisa suhteellisuusteorian lause kuin maailman tunnetuin Raamatunlause "jokainen tulee autuaaksi uskossaan"...

Se, miten ihminen näkee kärsimyksen, synnin tai vääryyden riippuu ihmisen omasta "standardista" sille mikä on sopivaa ja mikä ei ole. Kuten edellä näimme, kun ryhmän (yhteiskunnan) sietotaso R väkivaltaan on 300%, yksilö jonka sietotaso on vaikkapa 250% koetaan tuota ryhmän tasoa vastaan mitattaessa vanhoilliseksi tai jotenkin "oudon herkäksi". Kristitty jonka taso K on vaikkapa 50%, näkee kuitenkin sekä 250% että 300% tasot molemmat hirvittävän korkeina.

Jos kaikki olisi suhteellista, mitään ongelmaa ei olisikaan. Jollei olisi mitään absoluuttista "nollatasoa", ei olisi myöskään mitään mihin verrata, eikä mitään mitä pitäisi tavoitella. Ryhmän keskuudessa ei ole mitään tarvetta "pienentää sietotasoa" silloin kun se ryhmän keskuudessa katsotaan nyt olevan "oikealla tasolla".

Toisin sanoen, aina kun tuo ryhmän taso R hieman muuttuu, kohdistuu silloin ryhmän jäseniin paine sopeutua ja muuttaa omaa tasoaan. Tätähän on tapahtunut ja tapahtuu edelleen - ja suunnan me tiedämme.

Mutta jos kaikki olisi näin suhteellista, ei tuota tasoa olisi olemassa; ts. emme voisi sen sanoa sen olevan "tietyllä tasolla", tai vaikkapa "300%"... vaan se olisi aina vain mitä se milloinkin on - siis aina vain "100%", joten sen tason muutos ei enää olisikaan muutos, vaan se on muutoksen jälkeenkin vain "100%". Aivan samoin voidaan sanoa että dollarin arvo vuonna 1935 oli yksi dollari, ja dollarin arvo tänä päivänäkin on tasan yksi dollari.

Siksi meidän kristittyjen kannattaa muistaa, että kun puhumme siitä että maailmassa pahuus lisääntyy tai että nykyinen aika on täynnä vääryyttä ja väkivaltaa, huorintekemistä tai himojen mukaan elämistä, ihmiset ovat aivan ymmällä siitä mistä puhumme. Miksi näin ? Koska nykyinen taso R on aivan "normaalialia"; ryhmän jäsenet tietysti ajattelevat että ihmisen on "normaalialia" toimia niin kuin ryhmän nykyisen tason R mukaan voidaan pitää "normaalialina". Se mikä nykyään yhteiskunnan mukaan on "normaalialia", ehkä tuomittiin muutama vuosikymmen sitten, koska silloin ihmiset olivat niin "ahdasmielisiä", että pitivät aivan "normaalialia" asioita "poikkeavina" tai jopa "sairaina".

Rahan arvon alenemista kuvataan inflaatiolla. Ja aivan samoin, rakkauden arvon aleneminen on kokenut rajun inflaation näinä lopun aikoina. "Rakkaus" on silti edelleen "rakkaus", aivan kuten dollari on edelleen dollari.

Meille on annettu absoluutti, ja se on ilmaistu Jumalan rakkaudessa. Mikä on oikein tai väärin lähimmäistä kohtaan, on absoluuttinen asia Jumalan kannalta katsottuna, vaikka se ihmisten mielestä olisikin suhteellista. Jumalan sietotaso pahuuteen on nolla, koska rakkaudessa ei ole mitään pahuutta, eikä mitään väärää.

JOS sovellamme tätä Jumalan standardia aiempaan esimerkkiimme, ja käytämme Jumalan "sietotasoa" $K=0$, saamme mielenkiintoisia tuloksia. Käyttämällä samaa kaavaa jolla arvioimme miten kristitty näkee ryhmän sietotason omaansa nähden, saamme tällöin:

$$\frac{R-0}{0} = \infty, \text{ eli ääretön.}$$

Eli riippumatta siitä, millaisesta ryhmästä tai yksilöstä on kysymys, Jumala näkee ihmisen aina äärettömän syntiseksi. Ei ole mitenkään outoa että Jesaja sanookin: "niinkuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskaudemme" (Jes 64:6). Kaikki mitä puhtaaseen vaatteeseen lisätään omien tekojemme kautta, likaa tuon vaatteen, eikä puhdistä sitä.

Jokaisen ihmisen, kristitynkin, mittapuuna hyvyyteen on kuitenkin hänen oma käsityksensä siitä mikä on oikeaa ja mikä väärää. Siksi me näemme Jumalan "puhtaana", mutta emme voi ymmärtää sitä miten likaisena Jumala näkee ihmisten parhaatkin teot. Edellä oleva yksinkertainen matemaattinen ilmaisu voi auttaa meitä kuitenkin käsittämään paremmin sitä, miten pahana Jumala näkee kaiken rakkaudettomuuden; ja myös kaiken, missä rakkaus ei ole täydellistä; parhainkin oman tekomme lopputulos on kuin likainen vaate.

Ef 2:8-9 "Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi."

"Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä", ja "me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutomme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niinkuin muuttaa Herra, joka on Henki."

Jokainen oma tekomme heijastaa sitä mittapuuta joka meillä on; eikä sitä mikä on Jumalan mittapuu. Vaikka meistä itsestämme saattaisikin tuntua että olemme paljon parempia kuin jokin ryhmä, olemme silti omassa kyvyssämme ja voimassamme äärettömän kaukana Jumalan pyhydestä. Jumala on sanassaan kuitenkin luvannut kuljettaa meidät perille asti. Nyt matkaamme "kohti voittopalkintoa", vaikka emme sitä vielä ole saavuttaneet.

Koska meillä ei ole käytössä kuin "oma mittapuumme", emme edes näe sitä miten Hän tekee meissä työtään ja mielemme uudistuksen kautta lähenemme kohti sitä absoluuttia, rakkautta, jota kohti kuljemme. Mutta tällä matkalla kulkiessamme tulemme näkemään muun maailman yhä pahempiana, rakkaudettomampana ja synnillisempänä. Se johtuu sekä siitä että meidän mittapuumme muuttuu kohti absoluuttia, että myös siitä että ajan kuluessa maailman mittapuu muuttuu yhä nopeammin kauemmas absoluuttista.

Room 12:2 puhuu juuri tästä:

"Älkääkä mukautuko tämän maailmanajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, tutkiaksenne, mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää ja otollista ja täydellistä."